

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 133/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, IČO 53 191 030, v mene ktorej koná advokát JUDr. Igor Ribár, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 138/2014 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 105/2019 takto

rozhodol:

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 105/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **prikazuje** v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 105/2019 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie v sume **500 eur**, ktoré mu **je** Krajský súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **384,08 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 26. januára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 138/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 105/2019 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 133/2021 z 18. marca 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 18. júla 2014 na okresnom súde žalobu o náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní o jeho trestnom stíhaní. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 31. mája 2018 tak, že žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovel a uložil žalovanému zaplatiť určenú sumu s príslušenstvom. Žalovaná strana podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti uviedol, že jeho právna vec bola 30. apríla 2019 predložená krajskému súdu, ktorý o odvolaní nerozhodol, a to aj napriek tomu, že predsedovi krajského súdu podal aj sťažnosť na prietahy v konaní. Táto sťažnosť bola posúdená ako opodstatnená.

Podľa sťažovateľa jeho vec nie je právne zložitá, o čom svedčí aj skutočnosť, že okresný súd vykonal iba dve pojednávania, a to 26. októbra 2017 a 31. mája 2018. Inak boli v jeho veci súdom prvej inštancie vykonané len bežné úkony, ktoré tvoria bežnú administratívnu činnosť súdu a neospravedlňujú dĺžku napadnutého konania. Sťažovateľ svojím správaním neprispel k vzniknutým prietahom. Doba rozhodovania okresného súdu od podania žaloby do prvého pojednávania predstavovala obdobie takmer 40 mesiacov, pričom celkové obdobie do meritórneho rozhodnutia je takmer štyri roky. O odvolaní žalovanej strany nebolo krajským súdom rozhodnuté ani za 20 mesiacov od predloženia spisu. V závere sťažovateľ uzatvára, že celková doba napadnutého konania v jeho právnej veci pred okresným súdom a krajským súdom presahuje obdobie viac ako šiestich rokov od uplatnenia jeho nároku na súde.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a prizná mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie všeobecných súdov a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. V podaní doručenom ústavnému súdu 23. apríla 2021 predseda okresného súdu k ústavnej sťažnosti po predložení chronológie vykonaných procesných úkonov v podstatnom uviedol, že v napadnutom konaní možno konštatovať nečinnosť okresného súdu v období od 31. júla 2015 do 9. júna 2017, avšak z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia zákonnej sudkyne, a to najmä z dôvodu nadmernej zaťaženia sudkyne, vyššieho súdneho úradníka a spisovej kancelárie. Podľa jeho názoru nezanedbateľným faktorom vplývajúcim na celkovú dĺžku napadnutého konania je fluktuácia zamestnancov okresného súdu, a to na všetkých pracovných pozíciách vrátane sudcov, v čoho dôsledku opakovane dochádza k prerozdeľovaniu spisov z oddelení odchádzajúcich sudcov medzi sudcov, ktorí zotrávajú v pôsobení na okresnom súde, a ich následnému preťaženiu nutnosťou vybavovania aj spisov, ktoré im pôvodne nepatrili. V ďalšom poukázal predseda okresného súdu podrobne na dlhodobú personálnu poddimenzovanosť okresného súdu.

Okrem uvedeného obdobia nečinnosti postupoval okresný súd plynulo a bez zbytočných prietáhov. Po vydaní meritórneho rozhodnutia a podaní odvolania bol spis 30. apríla 2019 postúpený krajskému súdu, pričom od tohto momentu priebeh konania už nemôže byť pripísaný na ťarchu okresného súdu.

V závere predseda okresného súdu argumentoval, že vyčíslená suma finančného zadosťučinenia zo strany sťažovateľa je neprimeraná. Samotný nárok sťažovateľa na finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania, ktorý žiada od okresného súdu a krajského súdu považuje za neurčitý. Sťažovateľ mal svoje nároky voči okresnému súdu priamo špecifikovať a aj náležite zdôvodniť, k čomu však nedošlo.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Predseda krajského súdu v prípise z 8. apríla 2021 uviedol, že spis sťažovateľa bol doručený 30. apríla 2019 a pridelený senátu 14 Co. Tento senát je dlhodobo zaťažený vysokým počtom nerozhodnutých vecí a od 1. júna 2020 je členka senátu, ktorá je aj zákonnou sudkyňou danej veci, dlhodobo práceneschopná. Z týchto dôvodov nie je možné určiť termín rozhodnutia v namietanom konaní.

III.3. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v podaní doručenom ústavnému súdu 5. mája 2021 uviedol, že vzhľadom na spôsob porušenia ústavného práva sťažovateľa nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci na ústnom pojednávaní, preto súhlasí, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

13. Prvým posudzovaným kritériom bola právna a faktická zložitost' veci. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi je náhrada škody, ktorá mala sťažovateľovi vzniknúť nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľom,

okresným súdom, resp. krajským súdom ani so zreteľom na povahu veci ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o jej právnej či faktickej zložitosti.

14. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní, či v konaní pred všeobecným súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa. V preskúvanom konaní ústavný súd nezistil závažné okolnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou konania v jeho veci. Ústavný súd však zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že dĺžku napadnutého konania pred okresným súdom v jeho počiatočnom štádiu v menšej miere ovplyvnilo aj správanie sťažovateľa. Napriek tomu, že sťažovateľ bol zastúpený právnym zástupcom, išlo z jeho strany o podanie nejasného či neurčitého návrhu, ktorý bol neskôr na základe výzvy okresného súdu menený. V tomto smere ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej konanie bez zbytočných prieťahov v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá tiež, že žalobný návrh žalovanej strany spĺňa zákonom ustanovené náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06).

15. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní a postup krajského súdu v namietanom konaní.

16. Záver o tom, či dĺžka konania je alebo nie je ešte primeraná, možno formulovať vždy s prihliadnutím na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s prihliadnutím na okolnosti prípadu ide o prieťahy neodôvodnené, teda či sú pričítateľné príslušnému súdu (III. ÚS 188/2020).

17. Okresný súd po rozhodnutí o zmene žaloby (bod 14 nálezu) a zaplatení súdneho poplatku sťažovateľom (na základe výzvy okresného súdu z 11. marca 2015, pozn.) si 31. júla 2015 vyžiadal súvisiaci trestný spis. Až 9. júna 2017 súd prvej inštancie nariadil pojednávanie vo veci na 26. október 2017, keď sa pojednávanie aj vykonalo. Na v poradí druhom pojednávaní 31. mája 2018 okresný súd vyhlásil rozsudok. V merite veci okresný súd rozhodol po 3 rokoch a 10 mesiacoch.

V napadnutom konaní je zrejmé obdobie nečinnosti okresného súdu, čo priznal aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení. Obdobie nečinnosti možno identifikovať približne od septembra 2015 do začiatku júna 2017. V období týchto 20 mesiacov, v rámci ktorých treba priznať, že okresný súd navonok nerealizoval žiaden relevantný úkon vedúci k rozhodnutiu veci, je nutné počítať s ospravedlniteľným časom na štúdium zapožičaného súvisiaceho trestného spisu zákonnou sudkyňou.

Okrem uvedeného jediného obdobia nečinnosti okresný súd až do vydania rozsudku vo veci samej konal plynule. Po podaní odvolania okresný súd po zabezpečení vyjadrení strán sporu k odvolaniu postúpil vec krajskému súdu v primeranej lehote.

18. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné priet'ahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ojedinelá nečinnosť všeobecného súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, II. ÚS 129/06, IV. ÚS 513/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada, ak sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). Oneskorenie v niektorej fáze konania môže byť tolerované, ak celková dĺžka konania nemôže byť považovaná za neúmernú (rozsudok ESLP vo veci Pretto a iní proti Taliansku z 8. 12. 1983, s'ťažnosť č. 7984/77, bod 37).

19. Napriek skutočnosti, že v napadnutom konaní bol v postupe okresného súdu zistený ojedinelý priet'ah, ktorému sa pravdepodobne dalo predísť, ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania sama osebe ani zistený ojedinelý priet'ah v konaní nemajú charakter takého ústavne významného pochybenia v postupe okresného súdu, na základe ktorého by reálne mohol ústavný súd dospieť k záveru o porušení základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri posudzovaní postupu okresného súdu tiež zohľadnil skutočnosť, že napadnuté konanie na súde prvej inštancie vo veci s'ťažovateľa bolo v čase doručenia ústavnej s'ťažnosti ústavnému súdu skončené, a to na základe rozsudku z 31. mája 2018, a vec s'ťažovateľa sa aktuálne nachádza na krajskom súde. Ústavný súd preto ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa v tejto časti nevyhovuje (bod 5 výroku tohto nálezu).

20. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v odvolacom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie namietaného konania od postúpenia spisu okresným súdom (30. apríla 2019) do podania ústavnej s'ťažnosti (26. januára 2021), teda v trvaní 21 mesiacov, prihliadajúc na celkovú doterajšiu dĺžku posudzovaného konania pred všeobecnými súdmi (v čase podania ústavnej s'ťažnosti 6 a pol roka, pozn.), treba už samo osebe považovať za neprimerané. Krajský súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný minimálne po dobu takmer dvoch rokov. Krajský súd teda dlhodobo vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani neprimeraného správania s'ťažovateľa, ale výlučne v dôsledku postupu krajského súdu.

21. V okolnostiach danej veci nebolo možné súhlasiť s názorom krajského súdu o veľkom počte nerozhodnutých vecí. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (I. ÚS 23/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. V posudzovanej veci však napriek sťažnosti na prieťahy, ktorá bola predsedom krajského súdu vyhodnotená ako dôvodná, nedošlo k náprave a ani v čase rozhodovania ústavného súdu nebol vo veci sťažovateľa určený termín prerokovania predmetnej veci a vyhlásenia rozhodnutia.

22. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

23. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi prikázal krajskému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Co 105/2019 konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

25. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia spoločne a nerozdielne proti okresnému súdu a krajskému súdu v sume 3 000 eur z dôvodov uvedených vo svojej ústavnej sťažnosti, poukazujúc na stav právnej neistoty, ktorú spôsobil a spôsobuje krajský súd svojou nečinnosťou v namietanom konaní.

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08). Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. V tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 eur za finančné zadosťučinenie primerané konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (bod 3 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

28. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Úspešný sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov konania v sume 384,08 eur.

29. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za dva úkony uskutočnené v roku 2021 patrí odmena v sume dvakrát po 181,17 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 10,87 eur. Celkove trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 384,08 eur (bod 4 výroku nálezu).

30. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu